

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řekákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Tukový průmysl spol. s r.o.**, Praha 9, Koubova 79, IČ 406 14 638, zast. Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem se sídlem Praha 1, Karkovská 22, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j.: 23396-2/2014-900000-304.7,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha III. (dále jen „celní úřad“ nebo „CÚ“) ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08 – platebnímu výměru č. 37/2003 (dále jen „PV“) tak, že se podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“ nebo „DŘ“) řízení o odvolání proti PV zastavuje, neboť se řízení o odvolání stalo bezpředmětným v důsledku pravomocného rozhodnutí celního úřadu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 1499/03-08.

Předně soud uvádí, že v souvislosti s nabytím účinnosti zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 17/2012 Sb.“), zaniklo Celní ředitelství Praha a ke dni 1. 1. 2013 se stalo jeho procesním nástupcem Generální ředitelství cel, které je v projednávané věci žalovaným.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve rekapituloval průběh předchozích souvisejících soudních a správních řízení a konstatoval, že je PV neexistujícím rozhodnutím, z hlediska práva přestal existovat a stal se písemností bez právních účinků a vlastností.

V daném případě je veden spor o to, jakým způsobem mělo dojít ze strany žalovaného k ukončení daňového řízení (odvolacího) za situace, kdy odvolací řízení bylo vedeno proti pravomocně zrušenému rozhodnutí celního úřadu. Vzhledem ke změně právního názoru správních soudů na ukončení odvolacího řízení zahájeného bez existujícího předmětu bylo povinností žalovaného nyní posuzované řízení zastavit, neboť podání žalobce, kterým bylo řízení zahájeno, se stalo bezpředmětným. Platební výměr byl pravomocně zrušen až v době po podání odvolání, podané odvolání odvolatel/žalobce nikdy nevzal zpět, podle závěrů správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 31/2011, č. j. 2 Afs 68/2011 a č. j. 2 Afs 26/2014) bylo povinností odvolacího orgánu takové řízení zastavit, jelikož se podání odvolatele, kterým bylo řízení zahájeno, stalo bezpředmětným. Žalovaný tak nemohl přistoupit k meritornímu přezkumu neexistujícího rozhodnutí. Každé řízení musí mít svůj předmět, pokud tento předmět odpadne, není tím dán ani důvod k dalšímu průběhu řízení. V takovém případě zbýval k ukončení daňového řízení jako nejvhodnější postup vymezený v § 27 odst. 1 písm. g) tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), podle něhož se daňové řízení zastaví, jestliže odpadl důvod řízení. Pojem „důvod řízení“ je úzce spjat s účelem daňového řízení, kterým je zjednodušeně řečeno správné zjištění a stanovení daně a následně vymáhání jejího plnění. Taková situace nastala i v nyní posuzovaném případě, neboť došlo k pravomocnému zrušení platebního výměru v předchozích řízeních, přičemž k zastavení řízení je nutné přistoupit vždy po odpadnutí důvodu řízení, a to v jakékoli jeho fázi. Pokud v průběhu odvolacího řízení došlo k zániku předmětu řízení, nemohlo být odvolání zamítnuto podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků ani zamítnuto správcem daně z procesních důvodů ve smyslu § 49 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

V posuzovaném případě považoval žalovaný za podstatné, že k odpadnutí důvodu řízení proti platebnímu výměru došlo až ve fázi po podání odvolání. Pravomocným zrušením platebních výměrů v předchozích řízeních sice odpadl důvod pokračovat v odvolacím řízení, nelze z toho však dovodit primární zákaz vedení řízení před celními orgány směřující ke správnému zjištění, stanovení a splnění příslušné daňové povinnosti žalobce, jakožto vyjádření hmotně právního nároku státu, který dosud nezanikl (daňová povinnost vznikla odvolateli jakožto dlužníku v souvislosti se vznikem celního dluhu podle celních předpisů). Tato okolnost nezpůsobí, že odvolací orgán zastaví řízení o meritorním vyměření a splnění povinností odvolatele. Žalovaný odmítl závěry odvolatele o zastavení řízení jako celku a považoval je za účelové. Podotkl, že se jedná o pokus odvolatele zpochybnit zákonný postup celních úřadů o vyměření a splnění daňové povinnosti odvolatele jakožto dlužníka v jiném řízení završeném meritorním rozhodnutím, které je předmětem přezkumu Městského soudu v Praze vedeném pod sp. zn. 5 Ca 145/2009.

Námítka odvolatele, že vedení řízení bránila celním orgánům překážka věci rozhodnuté je pro posouzení předmětného řízení nepřijatelná, navíc je tvrzena jen obecně bez právního hodnocení či uvedení rozporu s příslušným ustanovením zákona, žalovaný se k ní proto nemohl blíže vyjádřit a považoval ji za spekulativní.

Žalobce popsal skutkový a procesní stav a namítal, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor rozsudku NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014-38, který podle žalobce jednoznačně určil, že celní orgány mají zastavit celé daňové řízení. PV byl pravomocně zrušen a v daňovém řízení již nebylo možno pokračovat. Došlo k situaci, že již z procesních důvodů není možné daň zjistit, stanovit či vymáhat. Žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Pokud došlo ke zrušení PV, daňové řízení bylo ukončeno a jeho pokračování brání překážka věci rozhodnuté. K tomu žalobce poukázal na ust. § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu a judikaturu NSS.

Žalovaný byl povinen v nové právní úpravě (daňovém řádu) nalézt takové ustanovení, které se svým významem a náplní co nejvíce přibližuje ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků a závaznému pokynu NSS, ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu jím není. Žalovaný měl postupovat podle ust. § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, které je nejvíce přílehavé, případně podle § 116 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalobce trval na zastavení daňového řízení jako celku.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že nemůže zastavit víc, než má k dispozici, což je dáno předmětem tehdejšího řízení o odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu, přičemž přihlédl k závěrům judikatury správních soudů, kterými se závazně řídil.

K vyjádření připojil pravomocný odsuzující rozsudek zdejšího soudu v trestní věci sp. zn. 10 T 11/2012.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť se jedná o správní spis, který si soud vyžádal k této a obdobným věcem žalobce a z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází. Důkaz rozhodnutími soudu se neprovádí, neboť jsou soudu známy.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu, jakož i odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplynuly pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti:

Platebním výměrem č. 37/2003 vyměřil celní úřad žalobci celní dluh. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce původní odvolání ve znění doplnění. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 12. 11. 2003 byl platební výměr zrušen (zrušeny byly všechny platební výměry č. 37-42/2003), v právní moci dne 26. 1. 2004. Rozhodnutí o zrušení platebního (ch) výměru (ů) bylo následně předmětem přezkumu správního orgánu a tyto jeho úkony byly zrušeny soudem. O původním odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jako odvolací orgán podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu řízení o původním

odvolání zastavil, jelikož se podání původního odvolání, kterým bylo odvolací řízení zahájeno, stalo bezpředmětným.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o původním odvolání žalobce proti PV, který byl zrušen rozhodnutím celního úřadu ze dne 12. 11. 2003 v právní moci dne 24. 1. 2004, přičemž za neexistující deklaroval platební výměry (37-42/2003) i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích 7 Afs 124/2006, 2 Afs 124/2006, 2 Afs 123/2006 a 7 Afs 105/2006. Soud proto i v nyní projednávané věci vycházel ze stanoviska, že byl platební výměr č. 37 pravomocně zrušen a jde tedy o platební výměr neexistující.

Žalobce předně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí nerespektovalo závazný právní názor správních soudů o tom, že správní úřady mají zastavit celé daňové řízení zahájené daňovou kontrolou, a nikoli jen řízení odvolací a tvrdil, že mělo být postupováno podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

K tomu soud uvádí, že neshledal důvod odchýlit se v posouzení této žalobní námítky od svého právního názoru vyjádřeném v jiných svých rozsudcích (např. ve věci sp. zn. 9 Af 15/2013, 9 Af 25/2013) jejichž předmětem byly žaloby proti rozhodnutí Celního ředitelství o původním odvolání proti platebním výměrům, v nichž Celní ředitelství odvolací řízení zastavilo podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, neboť se podání odvolání stalo bezpředmětným. V citovaných rozsudcích soud přisvědčil argumentaci Celního ředitelství a v souladu s ním interpretoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 7 Ca 312/2008, obdobně pak v rozsudku NSS ve věci sp. zn. 6 As 38/2014, tak, že předchozí zákonná úprava § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, která užívala pojmu „odpadl důvod řízení“, odpovídá v daňovém řádu úpravě vyjádřené v ustanovení § 106 odst. 1 písm. f), podle něhož „správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže řízení se stalo bezpředmětným“. Ve zmíněných rozsudcích zdejší soud dále akcentoval závěr NSS ve věci sp. zn. 6 As 38/2014, podle něhož je za bezpředmětné třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení. Aby však bylo možné zastavit řízení, musí být bezpředmětnost dalšího řízení naprostá, nepostačuje pouze částečné odpadnutí důvodu řízení. Zdejší soud při aplikaci § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, resp. § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, zvažoval, co tvořilo „předmět v řízení“, resp. „důvod řízení“ a konstatoval, že předmětem daňového řízení jako celku je správné zjištění a stanovení daně, resp. cla. Předmětem odvolacího řízení, tj. odvolacího řízení jako procesního institutu, je odvoláním napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že žalovaný byl k zastavení řízení (odvolacího) zavázán z důvodu, že platební výměr byl v době po podání původního odvolání pravomocně zrušen. Tím došlo k situaci, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako předmět odvolacího řízení zaniklo a v řízení, jehož předmětem měl být právě přezkum zrušeného platebního výměru, tedy nebylo o čem rozhodovat. Právě zrušením platebního výměru v době po podání původního odvolání odůvodnil Městský soud v Praze v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 312/2008 nutnost aplikace § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP. Naopak žádné okolnosti rozhodné pro zjištění a stanovení daně, které by nastaly při rozhodování celního úřadu, a které by tak hypoteticky mohly vést ke zjevné bezpředmětnosti celého daňového řízení, v citovaném rozsudku zmiňovány nebyly. Bepředmětným se tedy stalo odvolací řízení, nikoli daňové řízení jako celek. Skutečnost, že Celní ředitelství bylo podle rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 312/2008 zavázáno k zastavení toliko odvolacího řízení je zřejmá již ze závěrečného shrnutí závěrů tohoto rozsudku na straně 4, pokud žalobce poukazoval na pasáž ze strany 3 tohoto rozsudku, a dovozoval, že Městský soud zavázal Celní ředitelství zastavit celé daňové řízení, pak se jedná pouze o obecný výklad v souvislosti s aplikací § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, který předcházel konkrétnímu pokynu zastavit řízení o odvolání. Soud k tomu zdůraznil, že smysl citovaných rozsudků je třeba hledat v kontextu

celého jejich znění, zásadně nelze vycházet pouze z izolovaných pasáží, stejně tak nelze pro věc zásadní závěry dovozovat z toho, že správní soudy ve svých rozhodnutích občas použily pojem „daňové řízení“, který obsahově zahrnuje i pojem „odvolací (daňové) řízení“, a právě v tomto užším významu je třeba jej chápat i v posuzované věci.

Uvedené závěry soud převzal i do posouzení důvodnosti žalobcem shora uplatněné námitky, kterou shledal neopodstatněnou a dospěl k závěru, že žalovaný jako odvolací orgán nepochybil, pokud podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu odvolací řízení ve věci platebního výměru č. 37 zastavil. K poukazu žalobce, že důvodem zastavení je to, že již není možné daň vyměřit, soud uvádí, že předmětem posouzení v této věci bylo přezkoumání postupu žalovaného za situace, kdy v době po podání původního odvolání došlo ke zrušení platebního výměru, nikoli otázky týkající se samotného stanovení daně (cla). Vzhledem k tomu, že v době po podání původního odvolání přestalo odvoláním napadené rozhodnutí (platební výměr č. 37) existovat, vylučuje tato skutečnost, aby o neexistujícím platebním výměru mohl žalovaný meritorně rozhodovat a aplikovat tak § 116 odst. 1 daňového řádu.

Žalobcem namítaný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 Afs 26/2014 ve svých závěrech ze shora citované judikatury správních soudů stran postupu žalovaného *za daného procesního stavu a platné právní úpravy nijak nevybočuje* (obdobně bylo žalovaným postupováno u všech PV č. 37-42). Soud proto neshledal žalobcovu námitku nerespektování právního názoru soudu žalovaným opodstatněnou. K tomu soud poukazuje na rozsudek NSS v obdobné věci žalobce (PV č. 38) ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8 Afs 206/2016-32, kde se uvádí:

„Je tak nepochybné, že Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného k postupu podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků, tedy zastavit daňové řízení, protože odpadl předmět řízení. V mezidobí od vydání tehdy přezkoumávaného rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí však doznala právní úprava změn. Zákon o správě daní a poplatků byl nahrazen daňovým řádem 8 Afs 206/2016-36 s účinností od 1. 1. 2011. Daňový řád v § 264 odst. 1 stanoví, že [ř]ízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Žalovaný dospěl k závěru, že ustanovení, které je povinen aplikovat, je ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, podle kterého platí, že [s]právníce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže podání se stalo bezpředmětným. S uvedeným závěrem Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí, když obdobný názor vyslovil již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 9. 4. 2014, čj. 6 As 38/2014-14.[18] Správníce daně tedy zastaví řízení tehdy, jestliže se podání, kterým bylo řízení zahájeno (§ 91 odst. 1 daňového řádu), stalo bezpředmětným. Každé řízení musí mít svůj předmět, odpadne-li předmět, není již tím dán ani důvod k dalšímu konání procesu. V nyní projednávané věci skutečně došlo k tomu, že se stěžovatelčino podání stalo bezpředmětným. Stěžovatelka sice podala odvolání ještě v době, kdy byl platební výměr platným správním aktem, jeho následným zrušením však odvolání ztratilo význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Jak bylo uvedeno v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, „[o]dvolací řízení není možné stavět ve ‚vzduchoprázdnu‘; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.“ Nejvyšší správní soud aprobejše rovněž postup žalovaného, jenž zastavil toliko řízení o odvolání. Zrušením platebního výměru v průběhu odvolacího řízení totiž odpadl předmět právě tohoto řízení a právě odvolání, jakožto stěžovatelčino podání, se stalo bezpředmětným. Zastavení odvolacího řízení však má v tomto případě účinky zastavení celého řízení ohledně platebního výměru č. 38. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní řízení i daňové řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na např. na svůj

rozsudek ze dne 31. 8. 2009, čj. 4 Ads 86/2008-198, který se sice týkal propuštění ze služebního poměru podle zákona č. 186/1992 Sb., ale je možno jej v řešené otázce vztáhnout i na projednávanou věc. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (rozhodnutí prvního stupně, rozhodnutí odvolací. Výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze proto přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými.“ K témuž závěru Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, nebo v rozsudku dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98. Postup navržený stěžovatelkou podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, není za situace, kdy již došlo ke zrušení platebního výměru, možný. Jak správně uvedl městský soud, ustanovení § 116 upravuje případy přezkumu napadeného rozhodnutí, k čemuž však v tomto případě nedošlo a ani dojít nemohlo. Proto byl žalovaným správně zvolen postup podle § 106 daňového řádu, jenž upravuje postup správního orgánu v situacích, v nichž brání přezkumu napadeného rozhodnutí určité procesní překážky, pro něž je na místě řízení zastavit. Ačkoli Nejvyšší správní soud chápe snahu stěžovatelky o vyřešení otázky, zda má zrušení platebního výměru prvostupňovým orgánem stejné důsledky jako zrušení tohoto rozhodnutí v řízení odvolacím, tedy nemožnost vydání nového platebního výměru celním úřadem s ohledem na zásadu rei administratae, nemůže se jí v tomto řízení zabývat. Upozorňuje však, že i kdyby došlo k zastavení celého daňového řízení, za shora nastíněné situace, tj. nemožnosti využití ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, nepředstavovalo by zastavení řízení vyřešení této otázky. Zásadní je totiž zodpovědět, jestli zrušení platebního výměru č. 38 celním úřadem, tedy prvostupňovým orgánem, vyvolává stejné účinky jako jeho zrušení odvolacím orgánem. Předmětem tohoto řízení je však toliko posouzení zákonnosti postupu žalovaného v řízení o odvolání, resp. zákonnosti jeho ukončení, 8 Afs 206/2016-37 s ohledem na neexistenci napadeného rozhodnutí a s ohledem na závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud nepřehlédnul, že se městský soud touto otázkou zabýval, nicméně upozorňuje účastníky, že předmětná otázka nebyla ani předmětem řízení o žalobě, a tudíž argumentaci městského soudu nutno považovat toliko za vyslovenou obiter dictum. Předmětná otázka pak bude nejspíše předmětem posuzování až v řízení, o němž se zmiňuje jak žalovaný, tak stěžovatelka, tj. v řízení o žalobě proti nově vydanému platebnímu výměru z roku 2009.“

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce a jeho poukazu na usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Afs 15/2007, kdy namítal, že zrušení platebního výměru zakládá pro další řízení překážku věci rozhodnuté, neboť ve věci, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud, bylo předpokladem pro aplikaci tohoto pravidla to, že platební výměr byl zrušen odvolacím orgánem, tj. na základě posouzení důvodnosti odvolání, naproti tomu v projednávané věci byl platební výměr zrušen celním úřadem (tj. správním orgánem I. stupně) a k posouzení důvodnosti odvolání vůbec nedošlo.

Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že správní soudy uložily celním orgánům zastavit řízení z důvodu existence překážky věci rozhodnuté, neboť Městský soud v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 312/2008, resp. NSS ve věci sp. zn. 2 Afs 31/2011, se otázkou možné překážky věci rozhodnuté vůbec nezabýval.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová